

2n premi prosa 70 euros

Pseudònim: YASTAL

Obra: (367)- *ESTIMAT DIARI*

Autora : YAMINE LÓPEZ CAMA

ESTIMAT DIARI

11/03/2000

Estimat diari,

Tot i que et vaig escriure ahir, no he pogut evitar tenir-te una altre vegada a les meves mans. Ja saps que el temps és incert, que no puc saber quan deixaré les meves últimes paraules... tot i així, les esperances dels que m'envolten no s'han apagat encara.

Te'n recordes del dia que et vaig parlar de la gran notícia? Vull dir, aquella notícia que em capgiraria el meu món... . Fa una estona, estava pensant amb aquell dia. La notícia, sincerament, no em va sorprendre. Crec que ja estava esperant aquest final. Tan sols ja m'havia fet a la idea, no com els pares, pobres. Entre les visites al metge i les teràpies setmanals que tenia, havia tingut temps per a poder assimilar el destí que m'esperava.

Ja no sóc la que era abans i no sé si estar agraïda d'estar encara respirant. No et pots imaginar pel que estic passant, ningú ho podria imaginar-se. La malaltia està avançant molt ràpidament. Cada hora que passa, la meva respiració es va tornant més irregular, se'm marca cada vegada més els ossos i el que em fa més por és que em costa molt distingir el que és real dels meus somnis. Encara que sé que no em quedaré gaire temps aquí, no veig el moment d'acomiar-me de tothom. Crec que el que ho passarà pitjor de tots serà l'Axel. Tot i que només té cinc anys, en els seus ulls blaus es reflecteixen la comprensió de tot el que està passant. És manté massa quiet per l'edat que té, i la mare m'ha dit que gairebé no parla. Quan em ve a visitar-me, torno a ser aquella nena de cinc anys, lliure de preocupacions, per poder passar el temps amb ell. Jo fingeixo que no estem en una habitació blanca d'un hospital, i ell fingeix que tot continua igual, com si cap malaltia m'estigués matant per dintre.

Sí, sens dubte és a ell a qui li afectarà més tot això. Amb tan sols mitja dècada de vida, ja ha après a fingir que estava bé quan, normalment, la gent de la seva edat esta més preocupada en no passar-se o pintar fora d'una línia ja marcada. Ja sóc conscient de que, aquell nen de mirada trista, ha hagut de madurar per a no ser una càrrega més en aquests moments. Per fer-ho, sé que ha sacrificat la innocència de la seva infantesa, però el que de veritat em preocupa és, com continuarà després de la meva partida. M'ho he repetit mil vegades, però tant se val el que em digui per tranquil·litzar-me. Irremediablement, m'emportaré una part d'ell amb mi i sé que això li afectarà de cara al seu futur.

Són llavors aquests moments en els que em perdo en la meva ment, pensant una possible vida que difícilment podria passar; on els efectes d'aquesta horrible malaltia no estiguessin i on el meu germà petit no hagués de sofrir per tot el que està succeint.

Bé, el cansament poc a poc m'està vençant, i tot i que voldria continuar escrivint, el polze ja està començant a tremolar.

Perdona per la lletra.

Crec que no cal dir que, si aquestes fossin les últimes lletres que escrigués, sobre tot el que m'ha passat al llarg d'aquests tretze anys de vida, m'emporto els millors records que hagués pogut tenir, ja que els altres estan alliberats en aquesta llibreta, escrita durant aquestes últimes setmanes.

I potser, el millor regal que em podrien fer després de que jo no hi fos seria veure al pare, la mare i l'Axel feliços i continuant la llarga vida que els hi queda encara.

11/03/2010